ΚΛΑΣΣΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Α'

Ἀρχίλοχος*

— Ὧδέ μοι ἐξηγήσατ' ἀνὴρ Πάριος πολυίστωρ·
«Ὃν ἐξέκρινε Μοῦσα καὶ Μουσηγέτης,
αἰὲν ὁμαρτοῦσιν φιλικῶς τιμῶσι τ' ἀέλπτως,
βροτοῖς δ' ἄσυλος ᾠδός ἐστ' ἐτήτυμος.
Ἀρχίλοχος — τίς ἔτ' οἶδε μαθὼν Παρίων μέγ' ἄγαλμα;
νέος ὢν ἐπεὶ βοῦν εἰς ἀγορὰν κατήγαγεν,
τρεῖς λαμπραὶ τῷ μειρακίῳ σεμναί τε γυναῖκες
ἤντησαν, ἡ δὲ φερτάτη προσεῖπέ νιν.
» Μηκέτι βοῦς ἀγοράνδ' ἐλάσῃς, ὦ παῖ Τελεσίκλους,
ψυχὰς γὰρ ἀνδρῶν, ἴσθ' ἄγειν εἱμαρτός εἶ.»
Οἷον ὄναρ τριὰς ἦν ἀφανὴς τὸ παραυτὰ γυναικῶν
ἔρρει τε βοῦς, αὐτὸς δ' ἔχει κιθάραν χερί.

Ποιητὴς δὲ γεγὼς πενίαν προσκτᾶται ἄνασσαν
(νόθον γὰρ αὐτὸν ἔτεκεν Τελεσικλῆς πατήρ)
μισθωτοῖς τ' Ἄρεως θεράπων βιοτεύει ἐν ὄχλοις
ἀδίκως ἄνανδρος ῥίψοπλος καλούμενος —
ἆρ' Ἕκτωρ ψόγον ἔσχε φυγών, Τροίας μέγ' ἄριστος;
Μουσῶν, πέποιθ' ἔσωσε ποιητὴν χάρις.
Ἐκ βελέων σωθεὶς δ' ἐτεὸν βίον ᾄδει ἀοιδὸς
καινοὺς δι' οἴμους, τῆλ' ἄπωθ' Ὁμηριδῶν·
οὐχ ἵππου μὲν τοῦ ξυλίνου πέρι μυθολογεύει
οὔτ' αὖ συνεύνους καὶ πλάνας Ὀδυσσέως,
ἀλλὰ τὰ νῦν καὶ τῇδε λέγων ἄλλος τις Ὅμηρος
αὐτοῦ παθῶν ἰατρὸς αὐτάρκης ἔφυ.
Οὐ τόσσον μέλει Ἀρχιλόχῳ Πηλείδου ἐρώτων,
ὅσον Νεοβούλης τῆς καλῆς Λυκαμβίδος.
πικρογάμους ψευσθείς, νὴ Ζῆν', ἀφίησιν ἰάμβους,
ἄγαν γὰρ ὕβρις εὐγενῶν δάκνει νόθον!
Ῥήμασι δ' αὖ μεγαλοψύχοις λύπην ἐκράτησε
ῥυθμὸν νοήσας, πάντας ὃς βροτοὺς ἔχει —
ἀλλὰ τί γνωστὰ λαλῶ; κλύεθ', ὡς ἔτιεν τὸν ἀοιδόν,
ὃν Φοῖβος ἐξέκρινε, καὶ τεθνηκότα.
Νάξιος οὐκ ἐθέλων ὅτ' ἀπέκτανέ νιν πολεμῶν τις,
δεινὴν ἔτεισε τῷ θεῷ τιμωρίαν.
τῇδε γὰρ ἐκ Δελφῶν ἐφόβησεν ἄναξ νιν ἀπειλῇ·
«Φοῖβον φύγ', ὦ μιαρώτατ' Ἀρχιλόχου φονεῦ!»
«Μήτις ἐμῶν ἐχθρῶν» προσέθηκε γέρων πολυίστωρ
«οὕτως ὄλοιθ', ὅπως ἔτεισ' ὁ Νάξιος!»

Wilhelm Kuchenmüller — Stuttgart

* Ὁ ποιητής, παλαιὸς φιλόλογος κλασσικὸς ἐν Γερμανίᾳ, ἐπισκεφθεὶς ἐσχάτως τὴν Πάρον ἐνεπνεύσθη τὸ παρὸν ποίημα.